

**BENLİK: KISA
ÖMÜRLÜ BİR
HAYVAN**

**13-18 MART
HOOD BASE**

Barış Çavuşoğlu Batu Bacaksız

Berkay Kahvecioğlu Ceren İdil

Çiğdem Emir Doruk Balcı

Ece Kalabak Kübra Ayyıldız

Mehmet Ali Yıldız Öykü Topal

Pırl Kurbetçi Selver Yıldırım

Zeynep Mar KÜRATOR: Yamac Kona



öndeyiş

İnsan yaşam boyu çarpanlarla, idrak ve eyleyişleriyle kendi olur. Benliğinin sınırlarını ötekiyle mesafelendirerek çizer ve bu minvalde öteki-olmayan, hem bağlandığı beden hem de o bedenin gözlemcisi olma hissiyatıyla benzersiz bir ben tasavvuru kurar. Ancak benlik yalın olarak yakalanamayan, kendimizle burun burunalığımızda flulaşan ve bu silikliği her giderme gayesinde daha yapay bir imal edilişe doğru seyreden bir kurgu olarak bizleri sarmalıyor. Bu kurgunun havadalığının idrakı, belki de insanı paniğe sevk etmeye olan meyilinden ötürü onun görmezden gelinmesine sebep oluyor. Kendimize dair bir süreklilik varsayımı, hep ben olduğum –ve her şeyi benim yaptığım –ve uzay zamanda kat ettiğim rotanın en nihayetinde benim çizgim olduğu ön kabulü yalnızca bir illüzyondan öteye gidemiyor. Sürekli ben denileni yakalamaya çalışan, görüp, hissedip, tanımladıkları üzerinden kimi zaman rasyonel bir anlatı, kimi zaman ise duysal/duygusal bir sürüklenişe kapılan canlılarız. Yani ben dediğimiz şey üç saniyelik varoluşların, duygulanımların iyi niyetli kolajları, dürtüsel sapmaları ve en nihayetinde bunların kurgulanmış hatıralarıyla örülü bir imge. Yaşam boyu biriktirdiklerimiz, anılarımızla kurduğumuz demetlerimizden oluşan benlik, bu kaygan zemininde sürekli yeniden anımsayışlarıyla tekrar-ve-tekrar varoluşuyor. Bu sürekli varoluşmalardan, anlık demetlemelerden, bölük pörçük olanı el yordamıyla körlemesine birleştirmelerden ibaret olan benlik varsayımı, kimliksizliğimizin, evsizliğimizin gülünç bir perdesi oluyor en nihayetinde.

Tüm bu havadalıkta tutunacak bir dal bulma telaşesinde, varsayımlarla, illüzyonlarla nahoş bir savaşım benlik imalatı. Bu süreç yalnızca bir düşünce deneyi olarak ele alındığı takdirde faydalı bir izlek kazanabiliyor. Tüm çarpanlar ve varolanlar çok özel bir kayırılan, farklılığını, öteki-olmayışını önden kabul etmiş bir benlik ekseninde yeniden ve yeniden değerlendiriliyor, birbirlerine ilmekleniyor. Sonsuz olasılıklar evreninde bir yol belki de, ancak tüm tanımlamalar gibi o da kof ve çürük.

Felsefe nasıl anlamlandırmak uğruna varolanları sakat bırakan bir kalıba sokma süreciyse, benlik imalatı da bir biçimsiz olanları tanımlara tutturma izlencesi. Benlik de evren gibi biçimsiz, ondan da öte, evrenden farklı olarak tüm varoluşu kapsayamayışıyla bir ucube.

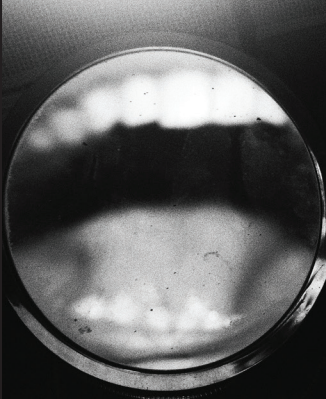
Sergide yer alan işler hem içerik hem de teknik olarak benliğin imal süreçleriyle ilgili ilişkiler ve analogiler yaratıyor. Farklı disiplinlerdeki işler edebiyat zemininde, onlarla, daha önce içinde bulunmadıkları bir denklem ve seçkiden ilhamını alarak büyümüş parçalı bir metin üzerinden birbirleriyle etkileşiyor. Disiplinlerdeki farklılık sürekli değişen, başka hatıra ve demetlemelerle başka uzay-zaman düzlemlerinde yeniden varoluşan benlik kurgularının yapısındaki bambaşkalığa işaret ediyor. Nihai olarak yine bir kandırmacaya, birbirine bağladığımız demetlere ben dememiz gibi, edebi bir metinle birbirine bağlanmaya karşı koymaksızın.



Kübra Ayyıldız
Aynadan, 2019
fine art baskı, 30x30cm



Kübra Ayyıldız
Ölü güzel, 2017
fine art baskı, 30x30cm



Kübra Ayyıldız
İç ağız, 2019
fine art baskı, 30x30cm

Tırnaklarımı geçiriyorum gökyüzüne, ardına değin açılı kollarım ve dikkatsiz ellerim gırtlığına asılır gibi bir şeylerin, bir demet sicimi gere gere toplamışım avuçlarımda. Yay yay yüzüyor derimi, kendi koordinatlarına doğru çekiyor ısrarla. Kanat mesafemle ve topladığım iplikçiklerle kendimce bir uzam, meskenimi tayin etmeye çalışıyorum. Gözlerimi kapayıp açıyorum, ne bir acı ne bir iz –neyi tuttuğumu düşünürken neyi tuttuğumu unutuyorum. Kulacımın dalgasında yürüyen kılavuz kaptanım maytap geçiyor isterimle.

Uzanan ve uzanılanın süreklilik iddiası, başımı sallıyorum aşağı-yukarı. Denge maharet işi, bildiklerimi unutsam da hep aklımdaymışçasına –a-henk-le.

(k o r o)

Düz bir çizgide yürüyorum değil mi?
Düz bir çizgide yürüyorsun.

(düm-düz-düm-düz)

Her-yerim-yerinde değil mi?
Evet evet, önceki de sensin sonraki de.

(her-yerim-yerinde-her-yerim-yerinde)

Şimdi renginde bir dünmüş.
Hatırladığın kadarıyla varmışsın.

(sus)

Hatırladığım kadarına varmışım.

(ya-ya-ya)

Panik yapıyorsun, aman düşmeyesin.

(amman, sakın hal)

Ya, aman düşmeyeyim, sakın düşmeyeyim.

Yalnız da değilim, bu sicimler bel veriyor. Kaç kişiyiz kestiremiyorum ağırlığı.

Pencerenin boynumu kestiği yerde soluk borumu karaltıya dayadım –evil twin, göğsüm sayıklamalarımın ritminde şişiyor-şişiyor/iniyor-iniyor. Koynumda gölge bir gölet besliyorum su birikintisi derinliğinde. Kurursa ölü-ölüvereceğim sanki. Arada gözüme lişen yansımam içimden homurtular peydah ediyor tırıs tırıs. Kaburgalarımın kancalarla bağladım kendimi kara göletime.

Korkak lavuk, nasıl da kırbacını duvarda şaklatıyor!

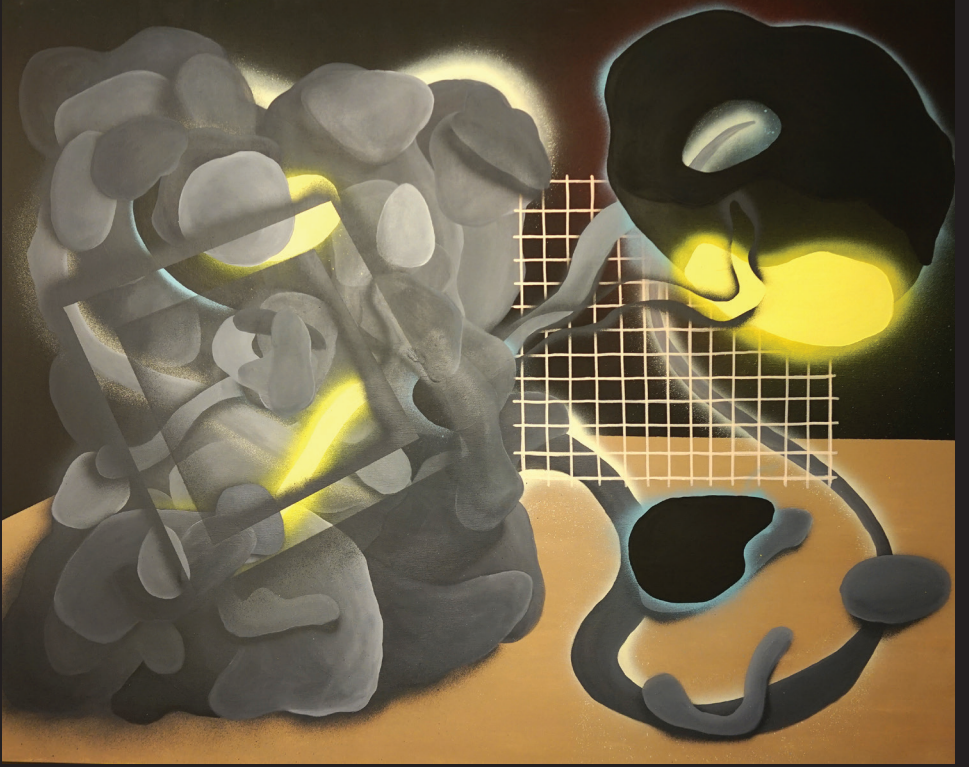
Fantezi mahiyetinde kırbacın kuyruğuna doğru ivedilikle seğirtiyorum -iki elin sesi, iki elin sesi- kendimin kucağında ayaklarım yerden kesik, direksiyonu sallıyorum. Aidiyetim çok başlı ve zehirli, yeni kadrajlamalarda yeni simalar –gözüm sizi bir yerden ısıyor ama. Unutkan bir arşiv kadar manipülatifim. Ondan ötürü olsa gerek ki bel bağladığım hep kara göletim –serin gölgesi cidarlarımı sarmalıyor heybetli evil twin. İlla ki tahakküm altında kalacağım diye yanı başımdan hiç ayrılmayan öteki, yabancı ellere gitmeyeyim, 'gözlemciyi-gözlemleyenin-gözlemi'nde asılı kalırken iplikçiklere hiç mi hiç yalnız hissetmeyeyim.

fuck myself everyday like tutorial
tuval üzerine akrilik boya, 50x50

Ne istediğimi bildiğimi, ne istediğimi bildiğimi, ne istediğimi bildiğimi, ne
istediğimi bildiğimi, ne istediğimi bildiğimi, ne istediğimi bildiğimi, ne istediğimi
bildiğimi, ne istediğimi bildiğimi – gözlerindeki yansımamdan zan-ediyorum.

Karbonmonoksit zehirlenmesini aydınlanma sanmaya meyilli pek de iyimser bir kolajım. Ne olursa olsun üzerimden řu iyimserliği atamıyorum. Bedenimi kaplayan saydam bir tümör –pek hazır cevap ve çok emin kendisinden, eyleyiciyle kurgucunun bir-e-bir aynı kimse olduğu iddiasında zaman çizgimi örüyor. Sentetik ve steril, renkler mi patlıyor kendiliğinden yoksa ben mi? Dar renk kartelasında alelade bir kontrol hissiyatı –sabah ne giyeceğini bilince daha rahat uyuyor bu kimse. Kan, tükürük ve meni bile alacalı bir albenideyken bu kendi tıkırındaki mamülü nasıl alt ederim bilemiyorum. Duygu ve duyularımınla oyuncağı olmuşum, pek de uysal bir hayvanım. Bir başına, özgür ve kendine özgü olduğum kurmacasında kupkuru orman zemininde her adımım çıtır çıtır eziyor bastığım yerleri. Ayaklarım takılıyor ceset yığınlarıma, tökez tökez bir yolculuk –önce kendimi sonra ötekileri kandıracağım. Tekdüze kahkahalar var dekorlara çarpa çarpa yüzüme varan, her biri kendinden biliyor esasında.

Kaybedip kaybedip yeniden buluyorum. Farklı simalara aynı kişi muamelesi ediyorum ısrarla. Ucube, pek ucube. Gözünün biri öteye öteki beriye bakıyor, ağız kıvrımları dengesiz, tatminsiz mi memnun mu çözemiyorum. Doğumumdan şimdiye değin uzanan zoraki bir ilmeklenme var. Bu varsayım olmadan evsizim, bu iddia olmadan bedenim kimsesiz.



Selver Yıldırım

I love everything that destroys me

tuval üzerine karışık teknik, 120x100

İnce eleyip sık dokuduğum varsayımında elimde hatırladıklarımın bir demet, eşikte ileri-geri ve ileri-geri, bu benim havadar dansım. Uzanabildiğim her sicimi ağzıma yüzüme dolamışım, merkezkaç-savrulmalarım-merkezkaç-savrulmalarım. Günün reng-i-ahengine göre bir demet ben. Panoptikonumda tam zamanlı vardiya, gözlemci de benim gözlemleyen de –çaktın? Dance like nobody's watching. Ha-siktir. Göz yuvarlarımla/da üç top çevirmeleri. Gördüğüm kadar, sandığım kadar, yuttuğum kadar varım. Tren camından seçip, takılıp düştüğüm kadar varım. Renkçisiyle, ışıkçisiyle, kostümcüsüyle kulis şakaları. Ve, ha-siktir, karga tulumba çıkarıyorlar suflörün cesedini.

Suflörün yokluğunda dilimin ucunda, hep yarım fırlamaya. Rüyaların bile hep bir anlamı varsa eğer gerçekten bana ait olan neyim var diye diye soruyorum, diye diye soluyorum. Her bir yönelen, her bir soru ve soluma tüm saçılmışları öbekler halinde süpürüyor. Bütün o süprüntülerimden bir coğrafya, irili ufaklı tepeler ve mecburi kanyonlar, harita oluştukça yepyeni mecburiyetler, yakalamaya çalıştıkça ucubeye dönen ve aktarıldıkça benden çıkan. Kontrolsüz ve bağımsız –ki benden daha özerk, kendi uzamında kendi birimleriyle mesafeler. Halen doğduğum yerin dilini öğrenmeye çalışıyorum, olmayan bir dile başıma buyruk yakıştırmalarım var. Ben ile öteki arasında gevşek bir ipte yürüyor, düşüyor ve gülüyoruz hep beraber (**hep beraber**). Katılmaktan kaburgalarım acıyor yahut kaburgalarımın acısından katılıyorum, kafa karışıklığından değil ihtiyattan, anlatıyı kurmadan replik kimin kestiremiyorum.

Bütün bunlara rağmen kayıtlarda atletik bir yüzücüyüm ve kendime hep iki kulaç mesafedeyim. Bunun bilgisiyle omuzlarımı sıkıyorum, çapraz kollarım çapraz bağlarım –kandırıldığımı hissediyorum. Rahimden tepetaklak ve boşulana kadar yüzücü kesilen kimse, zihnimde su altı taklaları ve kendi tasavvurumda yekpare şampiyonalar. Bu benim işim değil, cambazlık kimin işi? -yani olmamasını dilerdim-

Büyük bir uğraş hani, anımsa ve kes-yapıştır, her sabah yeni bir tahayyül birbirini devamı iddiasında. Keyfe keder bir hafıza gerekli yaşayabilmem için –içimdeki balık kendimi ikna kabiliyetim, ahulu dansı unutma ritüelim. Beyin kıvrımlarıma sürte sürte yüzgeçlerini, anılarım pullarına ısıltı, o da benim gibi –a-henk-le.



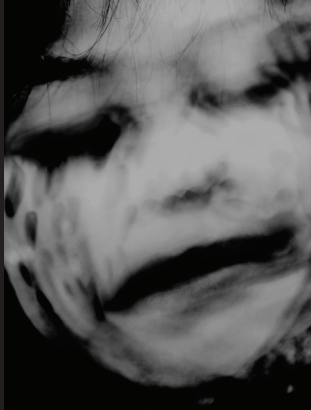
Mehmet Ali Yıldız
Do not approach to white dressed gardener, 2020
tuval üzerine karışık teknik, 120x120cm

Mehmet Ali Yıldız
19490451-37, 2019
manken üzerine karışık teknik ve ateş

İki meczubun karşılaşması gibi bir şeydi, değneklerimizi sakladık istemsiz bir tehdit edişle uçlarını sallayarak. Kendimiz çalıp kendimiz oynuyorduk, tehditkâr bir ortaoyunu. Zaten suflörü de boğmuşlardı ve üst üste binmiş sahnelerden kendimizce bir anlam çıkarma gayesindeydik. Bu varsayımlar da olmasa her adımda yuvarlanacağız, bu gerilim olmasa nasıl ayakta duracağız? Dediklerimi anlıyormuş gibi salla başını aşağı-yukarı. Çok da zor olmasa gerek, nasıl olsa yaşamboyu idmanlıyız bölük pörçük olanı bütün görmeye. Ne uyur ne de uyanık vaziyette, bu zifirde bir topalım. Arafa sıkışanlar için his uyakları var, dürtülerin dizdiklerinin peşinde her sabah yeni bir hayvan. Her biri eciş bücüştür esasında, gözlemci görebildiğinin iddiasında ittire ittire sıkıştırır –saçları da hep düğüm düğümdür ama kendisi dahi bilmez. Şimdiyle evvelin biçimsizliğine hayret duysa bile kimi zaman, varoluşa dair değişmez bir umut besler. Yani, yürümeye devam etmek için altında bir zemin olduğuna sualsiz bir inanç beslemen gerekir değil mi?

Kim çizmiş bu yatakları –dere yataklarını, kayaçları, likenleri, kumulları. Rüyalarında uzuvları sarkmış bir kaktüs görür ve ona öykünürsün, sarılıp ona –geceden gelip geceye saptamak için oklarını yüzünü sürtersin. Yeni renk kartelalarından yeni uzuvlar peydah etmek için imge yağmurların var, gece-gündüz düşlerinde silik bir gölgesin. Kendine yönelttiğin her soruda yeniden uyanıp dünü kara kara düşünmemek için deri değiştirirsin. Sevilmediğini hissettiğin için

ve sevilmek için yeni kurgular,
ne varsın ne yoksun,
bir varsın bir yoksun.



Çiğdem Emir
Butterfly Effect Project serisi
fine art baskı

BENLUK: KISA
OMURLU BİR
HAYVAN